

§ 51.

Den Trængende, som har nydt Understøttelse, der ikke hører til den i § 26 omhandlede Art, udenfor den Kommune, som vil have endelig at afholde Udgifterne ved hans Forsørgelse, er, saafremt denne endnu ikke er udfunden, ikke berettiget til at forlade den Kommune, hvori han har nydt Understøttelse, uden Samtykke fra sammes Fattigbestyrelse.

§ 52.

Naar der ikke paa anden Maade kan tilveiebringes Bevis for de fattigste Omstændigheder, hvorpaa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om en Trængendes Forsørgelsessted beror, bliver den Paagældendes Udsagn i saa Henseende at anse som bevisende, saafremt det er fuldkommen bestemt samt saa fuldstændigt og nøiagtigt, at det kan antages, at han har tilførelselig Kundskab derom, og der heller ikke er andre Omstændigheder forhaanden, som svække Troværdigheden af hans Forklaring, hvilken i Øvrigt, for at der kan tillægges den den ommeldte Betydning, bør være afgiven til et Politiforhør under Eds Tilbud.

§ 53.

Saa vel Dpholds- som Forsørgelseskommunen kan forlange hjemsendt til denne sidste Enhver, som modtager fast Fattigunderstøttelse. Her til henregnes i intet Tilfælde Hjælp af den i § 26 omhandlede Art eller Understøttelser, som gives Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaaende, saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid; bliver Understøttelsen ikke tilbagebetalt inden 6 Maaneder efter Modtagelsen, og ny Hjælp derefter forlanges, er Fattigbestyrelsen berettiget til at betragte denne som fast Fattigunderstøttelse. Har den Trængende været straffet i Løbet af det sidste Aar for Løsgængeri eller Vekleri, kan Fattigbestyrelsen betragte enhver til ham ydet Understøttelse, dog undtagen den i § 26 omhandlede, som fast Fattigunderstøttelse.

Den, der nyder fast Understøttelse i sin Forsørgelseskommune, maa ikke tage Dphold i en anden Kommune uden begge Kommuners Samtykke. Skulde dette desuagtet ske, er Dpholdskommunen berettiget til at lade ham hjemsende, og de der ved saadant Dphold og Hjemsendelse paadragne Udgifter blive at erstatte af Forsørgelseskommunen med deres fulde Beløb.

Born, som efter Bestemmelsen i § 24, sidste Stykke, ere forsørgelsesberettigede i en anden Kommune end deres Moder eller Stedmoder, kunne, saalænge hun eller hendes Mand lever, ikke fordres hjemsendte til Forsørgelsesstedet, men de blive i Trangstilfælde at understøtte af Forsørgelseskommunen med et Pengebidrag, som fastsættes af Dpholdsstedets Overøvrighed og udbetales gennem Dpholdsstedets Fattigbestyrelse.

§ 54.

Trængendes Hjemsendelse fra Dpholdskommunen til den erstatningspligtige Kommune skal stedsse ske paa den efter Omstændighederne billigste Maade, saafremt tilfods, naar Intet derfor er til Hinder, ved Jernbane eller tilfods, hvilke Befordringsmaader fortrinnsvis bør vælges, hvor de passende lade sig anvende, eller med Fragtvogne og deslige og ellers med leiet Befordring. — Politimestrene skulle, naar derom af Fattigvæsenet stilles Anmodning til dem, foranstalte den Trængendes Afsendelse til næste Kjøbstad og saa fremdeles, hvortil, om fornødent, Forskud kan ydes af Politikassen eller Kæmmerkassen mod Erstatning af den Fattigkommune, som har begjært Afsendelsen i værsat. Naar Afsendelsen saaledes sker ved Politimesterens Foranstaltning, beror det paa denne, om den Trængende skal hjemvises med Svangspas, eller om der skal medgives ham en Ledfager, hvilket derimod stedsse bliver at iagttage, hvor en Fattigbestyrelse uden Politiets Mellemkomst selv foranstalter Hjem-